

Пролетарі всіх країн, єдняйтеся!

ЗА НАУКОВІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ОРДЕНА
ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

Видається з 1933 р.

№ 10 (1663).

20 БЕРЕЗНЯ 1987 РОКУ.

Ціна 2 коп.

Рішення XXVII з'їзду КПРС-в життя! ПЕРЕБУДОВІ — ІНІЦІАТИВУ І ЕНТУЗІАЗМ

Днями в радянській пресі опубліковано Звернення Центрального Комітету КПРС «Про підготовку до 70-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції». В зв'язку з цим наш кореспондент зустрівся з секретарем парткому ОДУ І. І. Кондратюком і попросив його відповісти на ряд запитань.

— Іване Івановичу, як підкреслюється в постанові ЦК КПРС, підготовка до 70-річчя Великої Жовтня повинна бути використана як важливий фактор дальшого піднесення трудової, політичної і духовної активності всіх трудящих СРСР. Як партком планує реалізувати свої можливості в зв'язку з ювілеєм Жовтня?

— Принципово новим в нашій роботі буде те, що планування відповідних заходів, на відміну від попередніх років, не буде самоціллю. В постанові ЦК КПРС якраз підкреслюється, що кращий спосіб відзначити 70-річчя Великого Жовтня — це активізувати нашу роботу, добитися відчутних успіхів на кожній ділянці того чи іншого виробництва.

Зрозуміло, що не можна будь-що планувати і до чогось готуватися, не відчувачи масштабності завдань, які стоять перед нами і самого духу Звернення ЦК партії до народу. Це — новаторський документ, в якому даються не лише принципові оцінки минулого, але й чітко визначаються перспективи, маршрути нашого руху в процесі перебудови.

— У парткомі вже напевне є конкретний план роботи на підготовчий період? Які найбільш вагомні заходи передбачаються цим планом?

— Перш за все, на партійних, комсомольських, профспілкових зборах в трудових колективах, на факультетах, кафедрах, в лабораторіях, виробничих та інших підрозділах університету буде проведено широке обговорення Звернення ЦК КПРС до радянського народу. Гадаю, що це обговорення повинно вилитись в серйозну, ділову розмову про те, яким чином організувати безумовне виконання планів другого року п'ятирічки. При цьому в центрі уваги, звичайно, будуть питання соціалістичного змагання

— Іване Івановичу, вже зараз виникають побоювання, що в деяких підрозділах соціалістичне змагання пущене на самоплив. Зокрема, складається враження, що ініціатива кафедри історії СРСР, яка взяла підвищені зобов'язання на честь 70-річчя Жовтневої революції, наглухо забута.

— Будь-яка, навіть найкраща і найдоцільніша справа може загинути в зародку, якщо не виявити наполегливості і ентузіазму, не захопити і не організувати людей на серйозну і енергійну роботу. Звичайно, ініціатива повинна бу-

ти реальною, тобто я маю на увазі, що всі заходи, які плануються, повинні насправді виходити від самого колективу і не бути нав'язаними зверху. І якщо зобов'язання прийняті, жорсткий контроль за їх виконанням повинен бути обов'язковим. Саме тут — непочатий край роботи для партійних бюро, профкомів, партійних і профспілкових організацій. Хотів би тільки сказати: сьогодні більш за все треба остерігатись формалізму як в організації змагання, так і в підведенні його підсумків. Невипадково постановою ЦК партії застерігає нас від «рапортманії».

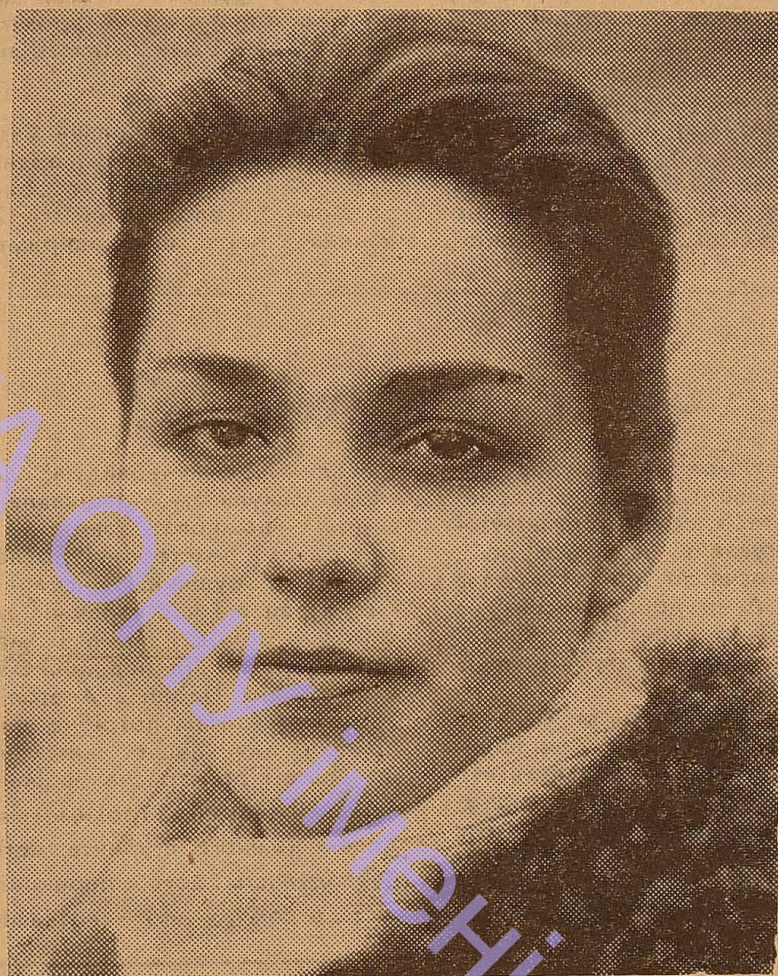
— Цілком очевидно, що Звернення до радянського народу стане хорошим імпульсом для активізації в університеті всіх форм ідеологічної роботи. Широке коло діяльності для наших суспільствознавців, партійних, комсомольських активістів, лекторів товариства «Знання». Що найбільш цікавого передбачається в цьому плані?

— Особливий акцент, зрозуміло, буде зроблений на активізації ідейно-виховної роботи зі студентами. Важливо дійти до кожного юнака і дівчини, нікого не залишити поза увагою. І тут ми намічаємо широкий ряд заходів в гуртожитках. Будуть проведені численні теоретичні конференції. Але головне, щоб вони викликали інтерес університетської громадськості — і в першу чергу молоді. А для цього потрібна ретельна підготовка до них, винесення на обговорення справді гострих актуальних проблем.

— Іване Івановичу, яка роль в розпочатій підготовці до ювілею Жовтня відводиться університетському комсомолу?

— Я вважаю, що хорошою можливістю активізувати молодь є рішення організувати змагання між студентськими групами за право називатись групою імені 70-річчя Великої Жовтня. Будуть розроблені міри заохочення переможців. Завдання комітету комсомолу і студентського профкому — очолити цей масовий рух. Цікавим починанням буде запропонована до проведення серед студентів анкета «Жовтень в долі мого покоління». Університетській багатотиражній треба широко публікувати кращі з матеріалів, цікаві і правдиво висвітлювати зусилля нашого колективу по перебудові. Зміни на краще у всіх трудових колективах будуть гідним подарунком ювілею Жовтня.

правофлангова

Саїна Лук'яненко — студентка ІV курсу біофаку. Протягом трьох років Сабіна вчиться тільки на «відмінно», активно займається громадською роботою: вона член комсомольського бюро факультету, відповідальна за ідеологічну роботу. До того ж вона весела дівчина і хороший товариш!

Фото Є. КРАСНОПОЛЬСЬКОГО.

Пленум Центрального райкому ЛКСМУ

Відбувся пленум Центрального райкому ЛКСМУ з порядком денним «Про роботу комсомольської організації ОДУ по перебудові і підготовці до ХХ з'їзду ВЛКСМ».

З доповіддю виступила секретар райкому комсомолу Г. Скопа. Співдоповідачем була секретар комітету ОДУ Л. Микитась.

В доповіді Г. Скопи головна увага була зосереджена на недоліках в роботі комсомольської організації університету, які стають перешкодою на шляху перебудови. В комсомольських групах відсутні конкретні плани участі комсомольців у втіленні в життя рішень XXVII з'їзду КПРС.

Особливо викликає занепокоєння наявність цих недоліків в комсомольській організації істафаку (т. Щеглов), випускники якого будуть працювати на ідеологічному фронті. Недостатньо ефективним виявилось шефство комсомольців ОДУ над трудними підлітками, кволю, безініціативно здійснюється спроба впровадити самоврядування в навчальний процес.

Доповідач піддала гострій критиці бездіяльність навчально-виховної комісії (НВК) при комітеті комсомолу ОДУ (голова т. Райнов) і раду відмінників. Не зміг П. Райнов організувати і роботу ідеологічного сектору комітету комсомолу. В університеті ще нерішуче відмовляються від застарілих форм в ідеологічній роботі, а без цього неможливо навчити молодь мислити по-новому. Непогано поставлена робота по військово-патріотичному вихованню молоді, але це заслуга військових кафедр і комітету ДТСААФ.

Багато уваги приділяється

в комсомольській організації ОДУ інтернаціональній роботі (т. Степанов). Найбільш ефективно здійснюється ця робота з іноземними студентами. Однак інтернаціональному вихованню радянських студентів комітет комсомолу приділяє явно недостатньо уваги.

Доповідач критикувала роботу комітету комсомолу з питань трудового виховання молоді.

В обговоренні доповіді взяла участь Н. Горностаєва (меді), В. Букач (технікум вимірювань), Ю. Бошко (ОДУ) та інші товариші.

В роботі пленуму взяла участь і виступила перший секретар Центрального райкому Компартії України Л. С. Михайленко.

РЕПЛІКА.

НАІДЖЕНОЮ КОЛІЄЮ?

На пленумі чимало говорилося про нові форми комсомольської роботи, про боротьбу з формалізмом, парадністю, заштампованістю, про необхідність мислити по-новому. Як же тоді слід сприймати виступи під час обговорення доповіді за списком, з задалегідь заготовленими текстами? Сила звички?

С. ФІЛІПЧУК,
громадський
кореспондент «ЗНК».

Університетські

вісти

Чекаємо ваших пропозицій

13 березня відбулось перше засідання жіночої ради ОДУ під керівництвом голови — доцента кафедри педагогіки С. М. Василевської. Заступником голови обрані професор кафедри матаналізу Е. О. Стороженко і молодший науковий співробітник обсерваторії Е. Л. Івакіна. Члени ради жінок, в числі яких професори доценти, інженери, студенти, жваво обговорювали численні проблеми, серед яких і куріння дівчат, і дитяча злочинність, проблеми дозвілля і побуту, охорони здоров'я, допомоги жінкам-ветеранам, історії міжнародного жіночого руху. Було організовано ряд секцій: сокультпобуту, клуб жінок, клуб молоді сім'ї, клуб дівчат. Намічені цікаві вечори відпочинку, зустрічі з цікавими людьми. Але найбільш важливим нам уявляється вивчення всього комплексу складних проблем, які стоять перед нами — співробітницями і студентками університету, суттєвий підйом соціальної активності, формування багаточисленного активу, адже у нас майже 1900 працюючих жінок і більше 3400 студенток. Всіх бажаючих внести свої пропозиції по роботі жіночої ради і прийняти участь в роботі різноманітних її комісій просимо звертатися письмово чи усно до відповідального секретаря ради жінок Р. А. Бондаренку, кімната 64 головного корпусу, тел. 20-67-05. Ми з інтересом і увагою розглянемо ваші пропозиції, заяви, прохання.

Е. ІВАКІНА,
заст. голови ради жінок
університету.

Музей

Лесі Українки

В Одеській середній школі № 32 в одному з кабінетів української мови та літератури відкрився музей Лесі Українки. Його відкриття приурочене 116-й річниці з дня народження поетеси.

Ініціатором створення музею стала вчителька української мови та літератури А. Я. Штулярд, їй допомагали учні 7—10 класів школи.

Експонати, а це поки що зібрання творів Лесі Українки, її портрети та бюст, вишивані рушники, український національний одяг, стенди, що розповідають про її життєвий та творчий шлях, у майбутньому будуть поповнюватись. Школярі зав'язали листування з працівниками музею у рідному селі поетеси. Сподівається знайти документи, що розкажуть про перебування Лесі Українки в приморському місті.

На відкритті музею виступила Герой Соціалістичної Праці вчителька школи Н. Ю. Войтенко. Учні школи та артисти українського академічного драматичного театру імені Жовтневої революції прочитали вірші поетеси. Активну участь в організації відкриття музею взяла участь студентка ІV курсу філологічного факультету ОДУ Л. Олійник і О. Атаманюк.

Це вже другий шкільний музей, що вшановує пам'ять українських письменників. Кілька років тому у школі № 20 вже відкрився музей Т. Г. Шевченка.

Т. СТАРОДУБ,
асистент кафедри
української мови.

ДВІ ПУБЛІКАЦІЇ В ГАЗЕТІ «МАТЕМАТИК»

Останнім часом стінівка деканату, партійного, профспілкового і комсомольського бюро мехмату «Математик» привертає посилену увагу і студентів, і викладачів — актуальністю і гостротою вміщених матеріалів, прагненням редколегії знайти тему, яка б відобразила найбільш суттєві явища факультетського життя.

Значний резонанс читачів «Математика» викликали дві недавні публікації: відкритий лист студентки І курсу І. Остапенко засту-

пнику декана А. Т. Яровому і репліка на цей лист доцента кафедри диференціальних рівнянь Р. Г. Грабовської.

Оскільки важливість цих матеріалів виходить за межі суто факультетських і в контексті сьогодення вони набувають загальногромадського значення, редакція «ЗНК» вирішила опублікувати їх з власним коментарем.

Редакція залишає незмінними заголовки «Математика».

своє пальто. Звичайно, ніхто з студентів не прийде на півгодини раніше спеціально для того, щоб здати пальто і сидіти, чекаючи початку занять, склавши руки. А ось дати на допомогу гардеробницям двох студентів можна, хоча на «години пік». І добровольці, гадаю, знайдуться, але тільки ми боїмося, що якщо запізнимося на заняття (затримавшись в гардеробі), Ви ж особисто оголосите нам догану.

Можливо, те, що я кажу, наївно, але повірте, я щиро мрію про той час, коли Ви прийдете до нас і скажете: «Ось у нас виникла така проблема. Давайте подумаємо над нею разом». Я дуже хочу, щоб між деканатом, викладачами і студентами виникло взаєморозуміння. Щоб не ховались студенти від Вас за деревами, а прямо підійшли і пояснили, чому запізнились і заслугують чи ні покарання. Щоб не було Вам незручно, коли задаєте питання: «Що, дівчата, гуляємо?» А дівчата Вас бачать вперше. І щоб не висів над студентами «дамоклів меч» Ваших покарань. Невже ми і справді такі несвідомі? Надайте старостам більше прав. Адже їм легше виникнути в суть справи, вони такі ж

принципові, як і Ви. До того ж вони ближче до студентів. Щоб пояснити їм причину пропуску, не треба чекати годин прийому. Якщо ж староста сам запізнився чи забув відзначити присутність, це ще не значить, що йому не можна довіряти в майбутньому. Окрім того, не слід думати, що у студентів не виникає ніяких питань, ніяких ініціатив! Інша справа, що вони до Вас не доходять, тому що немає зустрічних кроків з Вашого боку. Ось, наприклад, виникла ініціатива організувати суботник і відремонтувати спортзал. Я не знаю, можливо ці питання Вас не стосуються, можливо безперспективне все це. Але студентів вони хвилюють, тому що не всім здоров'я дозволяє в гумових кедах бігати по калюжах. Є у нас пропозиції і стосовно поліпшення навчального процесу. Я думаю, нам треба хоча б раз на місяць влаштовувати загальні збори, на яких вислуховувались би думки студентів про існуючу форму навчання і з інших питань. Спілкування на таких зборах повинно бути «на рівних».

З повагою
І. ОСТАПЕНКО,
студентка І курсу.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

А. Т. ЯРОВОМУ

Вашої вини, розумію. Та і часу моя розмова зайняла б надто багато.

Пишу від себе особисто, але думаю, що ці питання хвилюють багатьох.

Я вчусь в університеті півроку. Ми — першокурсники, на Вашу думку, — діти. «Ось ваш рідний батько», — говорив нам колишній декан, коли представив Вас студентам. Як відомо, хороші батьки завжди піклуються про свою дитину. Ви, очевидно, відноситься до таких. Ви навіть думаєте за нас. До цього часу не розумію: навіщо нам «сіра речовина», якщо у нас є такий прекрасний деканат. Ну, а якщо «рідне чад» раптом порушить забо-

рону, ніщо не врятує його від розплати. «Батьківською» рукою Ви, не вважаючи за необхідне ретельно розібратись в тому, що сталося, а задовольнившись куцою пояснювальною, підпишете догану. Але скажіть, будь ласка, чи вирішуються з допомогою цього проблеми? Сьогодні Вами покарані три студентки. За що? Не здали в гардероб пальто. Своєї вини вони так і не зрозуміли. Тоді який смисл такого покарання?

В ранкові «години пік» багато хто не встигає здати верхній одяг. А після занять, особисто мені, довелося вистояти 20 хвилин в черзі, щоб одержати

лія Трохимовича про необхідність здавати пальто в гардероб. Треба самим організувати чергування в гардеробі, щоб своєчасно прийняти одяг у всіх. А чи добре носити з аудиторії в аудиторію пальто, витирати ним піл, губити речі?

Отже, демократія означає участь всіх студентів у вирішенні всіх проблем на факультеті, вирішенні, а не перекладенні на плечі деканату. В чому ж зацікавлені всі студенти і викладачі мехмату? Ми зацікавлені в тому, щоб в деканаті пра-

цювали люди, небайдужі до справ факультету, зацікавлені в долі кожного зокрема і усіх разом, безсторонні до ледарів і порушників дисципліни і в той же час караючі не з метою збити з ніг, а з метою зберегти від падіння. Одним з таких людей є Анатолій Трохимович. Нам потрібна для прискорення пульсу життя на факультеті пристрасна зацікавленість Анатолія Трохимовича долею кожного студента, його небайдужість, його переконаність в тому, що своєчасне

втручання в будь-яку справу на факультеті зміцнює його громадські і соціальні позиції. Чи потрібен нам робот в ролі заст. декана, абсолютно об'єктивний, безапеляційний, холодний і безгрішний? Думаю, що нікому такий заступник декана не потрібен. І раз він є особою зацікавленою, то має право, як і кожен викладач, звернутись до будь-якої людини в стінах мехмату з питанням, не залежно від того, знає він його чи ні. Я вважаю, що, відкриваючи дискусію відкритим листом до Анатолія Трохимовича, треба було подумати про всебічне висвітлення його діяльності, як і всякого працівника деканату, і щоб це вис-

вітлення було думкою не однієї студентки, а колективу чи хоча б групи. В іншому разі публікація однобічної і суб'єктивної думки є шкідливою. Дивує тільки, що більшість наших студентів, які поважають Анатолія Трохимовича за його самовіддану, плідну діяльність, залишилися байдужими до необізнаного, поверхового і неглибокого погляду на стиль його роботи студентки І курсу. Де ж запал вашої душі, де загострене почуття справедливості, яке так властиве молодості, дорогі товариші!?

Р. ГРАБОВСЬКА,
доцент кафедри диференціальних рівнянь.

Жагучість чи байдужість?

Отже, мова йде про студентську демократію і про те, як нею користуватись. Чи означає демократія можливість висловлювати свої емоції публічно, за допомогою преси на адресу викладачів, зам. деканів? Ні, розвиток демократії означає підвищення відповідальності студентів за все, що відбувається на факультеті. Наведу приклад: якщо за 5 хвилин до дзвоника гардеробниці не встигають прийняти всі пальта, то це не означає, що треба відмінити вимогу Анато-

лія Трохимовича про необхідність здавати пальто в гардероб. Треба самим організувати чергування в гардеробі, щоб своєчасно прийняти одяг у всіх. А чи добре носити з аудиторії в аудиторію пальто, витирати ним піл, губити речі?

Отже, демократія означає участь всіх студентів у вирішенні всіх проблем на факультеті, вирішенні, а не перекладенні на плечі деканату. В чому ж зацікавлені всі студенти і викладачі мехмату? Ми зацікавлені в тому, щоб в деканаті працювали люди, небайдужі до справ факультету, зацікавлені в долі кожного зокрема і усіх разом, безсторонні до ледарів і порушників дисципліни і в той же час караючі не з метою збити з ніг, а з метою зберегти від падіння. Одним з таких людей є Анатолій Трохимович. Нам потрібна для прискорення пульсу життя на факультеті пристрасна зацікавленість Анатолія Трохимовича долею кожного студента, його небайдужість, його переконаність в тому, що своєчасне

втручання в будь-яку справу на факультеті зміцнює його громадські і соціальні позиції. Чи потрібен нам робот в ролі заст. декана, абсолютно об'єктивний, безапеляційний, холодний і безгрішний? Думаю, що нікому такий заступник декана не потрібен. І раз він є особою зацікавленою, то має право, як і кожен викладач, звернутись до будь-якої людини в стінах мехмату з питанням, не залежно від того, знає він його чи ні. Я вважаю, що, відкриваючи дискусію відкритим листом до Анатолія Трохимовича, треба було подумати про всебічне висвітлення його діяльності, як і всякого працівника деканату, і щоб це вис-

вітлення було думкою не однієї студентки, а колективу чи хоча б групи. В іншому разі публікація однобічної і суб'єктивної думки є шкідливою. Дивує тільки, що більшість наших студентів, які поважають Анатолія Трохимовича за його самовіддану, плідну діяльність, залишилися байдужими до необізнаного, поверхового і неглибокого погляду на стиль його роботи студентки І курсу. Де ж запал вашої душі, де загострене почуття справедливості, яке так властиве молодості, дорогі товариші!?

Тож давайте і ми з Вами використаємо свій життєвий досвід і всю енергію для того, щоб якомога швидше допомогти нашій студентській молоді максимально повно реалізувати себе у великій серйозній справі. Давайте заохочувати намагання наших студентів мислити нестандартно, по-новому, розкуто, бо, як сказано у Зверненні ЦК КПРС, розкута думка — неодмінна умова прискорення.

Тож давайте і ми з Вами використаємо свій життєвий досвід і всю енергію для того, щоб якомога швидше допомогти нашій студентській молоді максимально повно реалізувати себе у великій серйозній справі. Давайте заохочувати намагання наших студентів мислити нестандартно, по-новому, розкуто, бо, як сказано у Зверненні ЦК КПРС, розкута думка — неодмінна умова прискорення.

І тоді майбутнє віддачить нам за наші зусилля.

М. ЩЕРБАНЬ.

ДЕНЬ ВЧОРАШНІЙ, ДЕНЬ СЬОГОДНІШНІЙ

Отже, читачі ознайомились з текстами листа Інни Остапенко і репліки Ради Георгіївни Грабовської.

Після деякого вагання — в якій формі найкраще викласти свою особисту думку з приводу цих двох публікацій, зупинився на одній, на мій погляд, найбільш вдалій у даному випадку — зверненні до Ради Георгіївни з приводу її репліки.

Думаю, шановна Рада Георгіївна, що Ви не будете заперечувати, якщо я відверто висловлю свої міркування, які виникли під час прочитання Вашої репліки. Скажу відразу, враження подвійне. Ви пишете: «Чи означає демократія можливість висловлювати свої емоції публічно за допомогою преси на адресу викладачів, заст. деканів?» Я розумію: риторичність питання — один із стилістичних прийомів. Але на це питання ви відповідаєте: «Ні, розвиток демократії означає підвищення відповідальності студентів за все, що відбувається на факультеті». Але, пробачте, «висловлювання емоцій» і «підвищення відповідальності студентів» — поняття не ідентичні. Хто відмовить людині в праві добиватись підвищення відповідальності, вдаючись до емоцій? А в період демократизації нашого суспільства тим більше? Думається, що в даному випадку немає необхідності робити застереження, що під «емоціями» ви мали на увазі справді емоції,

а не відкриті чи завуальовані образи. Тому що їх, як в цьому легко може переконатись неупереджений читач, у відкритому листі І. Остапенко немає. І щоб покінчити з «емоційною» темою, відзначимо, що Ви самі — і в цьому легко переконаєтось у Вашій репліці — не уникаєте емоцій.

Далі, Ви, Рада Георгіївна, пишете, що «демократія означає участь цих студентів у вирішенні (підкреслено Вами) всіх проблем на факультеті. Вирішенні, а не в перекладанні на плечі деканату». Як говориться, спасибі за роз'яснення суті демократії. Але про що пише студентка? Про те, що студентське самоврядування як один з проявів демократії якраз і не може успішно розвиватись в умовах, коли на різних рівнях насаджується психологія «батька рідного»: ваша справа, мовляв, бути стараними і слухняними, все останнє за вас вирішить декан і його заступник.

Невипадково автор відкритого листа задає питання: «Навіщо нам «сіра речовина», коли у нас такий прекрасний деканат?»

Хіба забуті часи, коли ми, старше покоління, справді все вирішували за молодь,

навіть «оточення» організували, щоб «загнати» їх на комсомольські збори. То що ж ми тепер обурюємось їх спробами все перекласти «на плечі деканату»?

Повинен просити пробачення у читачів, оскільки змушений вдатись до широкого цитування Вашої репліки. Ви, зокрема, пишете: «Я вважаю, що відкриваючи дискусію відкритим листом до Анатолія Трохимовича, треба було подумати про всебічне (підкреслено Вами — М. Щ.) висвітлення його діяльності, як і будь-якого іншого працівника деканату. І щоб це висвітлення було думкою не однієї студентки, а колективу чи хоча б групи. В іншому разі публікація однобічної і суб'єктивної думки є шкідливою».

Давайте без емоцій розберемося в тому, що Ви хотіли сказати цією фразою, яка є квінтесенцією Вашої репліки. Якщо коротко, то йдучи за Вашою логікою, ніхто з нас — в тому числі і Ви — не має права висловлювати свою особисту думку, не «проконсультувавшись» з думкою колективу. Але хіба партія сьогодні не закликає кожного з нас не боятись висловлювати власну думку, без якої немислима

справді активна і свідомо участь кожного громадянина в управлінні справами держави?

Очевидно, важливо всім нам зрозуміти, що зараз шкідливо якраз промовчати, не висловити особистої думки, сховатись за думку колективу, яка часом буває добре зрежисованою. Хіба не так?

І, звичайно, видається нічим не виправданою Ваша апеляція, до студентів із закликом взяти під захист Анатолія Трохимовича за «його самовіддану плідну діяльність» від необізнаного, поверхового і неглибокого погляду на стиль його роботи студентки І курсу» (так і хочеться в тон Вашої репліки сказати: «Якоїсь студентки»).

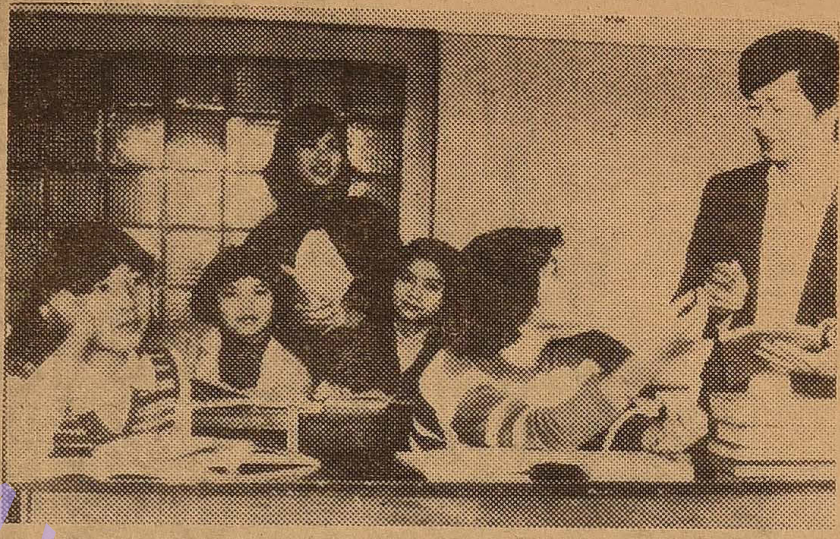
Я розумію, що нам, людям старшого покоління, не легко автоматично відмовитись від сутності свого «я», від тих поглядів і звичок, які роками вбирались в нашу плоть і кров. Коли Центральний Комітет партії закликає чититися мислити по-новому, виявляється, що цей заклик виправданий самим життям. Важко, ох як важко, поглянути на звичні речі свіжим поглядом. Боюсь, що декому з нас це ніколи не вдасться.

І тому я знов повертаюсь

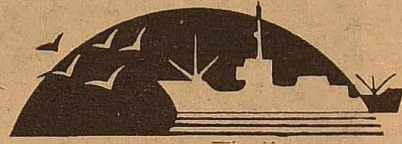
«Антарес» приходить на помощь

Телеграмма с борта НИС «Антарес»
РАДИО ОДЕССА УНИВЕРСИТЕТ
09/3 В 0700 УТРА НАХОДЯСЬ НА
ПУТИ КОЛОМБО В ШИРОТЕ 0342
СЕВЕРНОЙ ДОЛГОТЕ 7939,5 ВОСТО-
ЧНОЙ ОБНАРУЖИЛИ ДРЕЙФУЮ-
ЩИЙ РЫБОЛОВНЫЙ БОТ С БОРТО-
ВЫМ НОМЕРОМ 922 ПОДАЮЩИЙ
СИГНАЛ БЕДСТВИЯ ТЧК СВЛИЗИ-
ЛИСЬ С НИМ ВПЛОТНУЮ УСТАНОВИ-
ЛИ ЕГО ПРИНАДЛЕЖНОСТЬ
ШРИ-ЛАНКА ТЧК НА ЕГО БОРТУ
НАХОДИЛИСЬ 4 ЧЕЛОВЕКА В СО-
ВЕРШЕННО ИЗМОЖДЕННОМ СОС-

ТОЯНИИ ЗПТ КОТОРЫХ ПРИНЯЛ НА
БОРТ ЗПТ РЫБОЛОВНЫЙ БОТ ВЗЯЛ
НА БУКСИР ДЛЯ ДОСТАВКИ В КО-
ЛОМБО ТЧК О ДАННОМ СЛУЧАЕ
ПОДРОБНО ИНФОРМИРОВАЛ КАПИ-
ТАНА ПОРТА КОЛОМБО ЗПТ АГЕН-
ТИРУЮЩУЮ ФИРМУ ЗПТ СОВЕТС-
КОГО ПРЕДСТАВИТЕЛЯ ВНЕШТОР-
ГА ТЧК ПО РАССКАЗУ СПАСЕН-
НЫХ РЫБАКОВ — ГРАЖДАН ШРИ-
ЛАНКИ ОНИ НАХОДЯТСЯ В ОКЕА-
НЕ БОЛЕЕ 23 ДНЕЙ БЕЗ ПИЩИ И
ВОДЫ ВСЛЕДСТВИЕ АВАРИИ ДВИ-
ГАТЕЛЯ.

Успішно оволодівають російською мовою в'єтнамські юнаки і дівчата, які навчаються на філфаці. І всі студенти глибоко поважають їх за надзвичайну працелюбність.
Фото Б. РОСТІЯНОВА.

Один из тысяч примеров, свидетельствующих о мужестве, самоотверженности и гуманизме советских моряков. Спасенные рыбаки из Шри-Ланки до конца своей жизни будут помнить советское научно-исследовательское судно «Антарес» и поименно капитана судна Игоря Петровича Асанова, первого помощника Валерия Павловича Сазонова и начальника рейса (экспедиции) Бориса Степановича Слюсаря.

Редакция «ЗНК» попросила старшего инженера НИЛ-13 В. Боштаненко рассказать о том, что собой представляет НИС «Антарес».

НИС (научно - исследовательское судно) «Антарес» было передано Одесскому госуниверситету Министерством геологии СССР в августе 1980 г. с целью использования его для выполнения научно - исследовательских работ в различных районах Мирового океана.

Судно построено в ГДР, на заводе «Фольксверф», г. Штральзунд, в 1964 г. по проекту ленинградского института «Гипрорыбфлот».

С 1980 г. судно выполнило два рейса с экспедицией в Черном море, один рейс — в Средиземном море и три рейса — в Индийском океане. В настоящее время судно находится в четвертом экспедиционном рейсе в Индийский океан.

Следует отметить, что на счету «Антареса» нынешний эпизод в Индийском океане — не первый случай оказания помощи терпящим бедствие. Так, во время первого экспедиционного рейса «Антаресу» пришлось взять на борт трех граждан Танзании, спасенных командой НИС «XIII съезд профсоюзов». Ни одно из попутных судов других государств не хотело брать на себя обязанности депортации спасенных на родину. Пришлось нам через весь Индийский океан доставить их в Дар-эс-Салам.

Диск-клуб

НЕ ЧЕКАЛИ

З яким нетерпінням готувались ми до педагогічної практики. Будували плани, як швидше завойовати серця дітей, змусити їх повірити в наші сили. Практика планувалась на 9—14 березня. І ось цей довгожданий день настав.

— Хто ви такі? Ми вас не чекали, ніхто не попередив нас про те, що ви прийдете, — такими словами зустріла нас здивована адміністрація середньої школи № 58.

Для того, щоб довести, що ми — це справді ми, довелося втратити два дні із шести, відведених на педпрактику. Кого могла вона після цього задовольнити? Залишається з'ясувати, хто ж в цьому винен?

О. КРАПИВНИЦЬКА,
студентка I курсу філологічного факультету,
слухачка факультету журналістики ФГП.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Ми ознайомили завідуючу виробничою практикою університету К. Д. Новікову з листом студентки О. Крапивницької. Клавдія Дмитрівна роз'яснила:

Як не прикро, але такі випадки дійсно мали місце. Це результат недоопрацювання факультетського керівництва практикою, яке повинне було своєчасно укласти договір з дирекцією школи № 58. Зараз приймаються необхідні заходи з метою недопущення подібних непорозумінь за бажанням студентів групи, в якій на-

вчається О. Крапивницька, ознайомча педпрактика в школі їм може бути продовжена у другій половині дня після занять в університеті.

Цього року наші студенти проходять педпрактику в сорок одній школі, трьох ПТУ, трьох технікумах. Незрівнянно зріс обсяг організаційної роботи. З боку керівництва ряду шкіл не завжди ми знаходимо підтримку своїх зусиль. Навіть при наявності договору школа № 57 відмовилась прийняти групу студентів. Проблем чимало, і ми будемо їх обов'язково вирішувати.

ХОЛОДНО...

Будівельники, які зводили монументальні багаторисні аудиторії, напевне, в часі відпочинку уявляли собі, як в ці величезні зали вийде сивий імпульсний професор, і стрепенеться в єдиному пориві до знань багатолюдна студентська маса. Сповнений гідності корифей буде репти у простір безсмертні істини, а студенти будуть дивитися на нього захоплено, боючись пропустити хоча б одне слово.

Що з них взяти, з будівельників? Якби вони знали, як замаршали тут за «круглим столом» 10 студентів і три викладача з кафедри історії зарубіжних країн, які організували цей самий захід!

Жарти жартами, а взагалі не весело. Тема «круглого столу» серйозна, актуальна (Нове політичне мислення і вузлові проблеми сучасних міжнародних відносин), нарешті, цікава: можна поговорити, поспілкуватися, проконсультуватись зі знавцями... І що ж? Холод в залі. І не тому, що не палять, а тому, що зал — розріджений простір. «Лектора не дуже надихає нечисленна аудиторія...» — так змушений був почати свій виступ один з найкваліфікованіших спеціалістів в галузі міжнародних відносин професор С. І. Аппатов. Поступово аудиторія «відігралась», тим більше, що розмова весь час точилась навколо «гарячих» точок планети. Зібралась невелика аудиторія, але її хвилі все: і становище на Близькому Сході, і питання афганської політики КНР, і нові мирні радянські ініціативи... Не будемо переповідати зміст цієї надзвичайно цікавої, корисної як для студентів, так і для викладачів бесіди. Тим бі-

льше, що завдання журналіста сьогодні полягає не лише у стенографуванні тих чи інших виступів.

Поміркуємо разом. Чому студенти не прийшли? Адже були поінформовані. Значить, не звикли сперечатись, полемізувати... Давайте називати речі своїми іменами, — розучились аналізувати, узагальнювати, звикли приймати готові рецепти. Спитайте у студентів, і вони скажуть вам, що їх більше влаштовує викладач, який пропонує «розжований» матеріал, ніж викладач-аналітик, викладач-експериментатор, який змушує студента самого знову відкривати відомі закони світобудови і творити «Я помню чудное мгновенье».

А може сама форма проведення цієї бесіди їх не влаштовувала? Насильно сьогодні подібні заходи не здійснюються. І це так. Що ж робити? Як-що просто констатувати, що бесіда пройшла, і не зробити належних висновків, то наступні хороші починання також будуть приречені на провал. Треба шукати нові форми суспільно-політичної роботи. Цього вимагає час.

Ми просимо відгукнутися всіх зацікавлених. І добре було б подати голос студентам. Не влаштовують вас старі, віджили свій вік форми, подумайте про нові. Щоб не було холоду в залі, у стосунках між людьми.

Ю. ВІНОГРАДОВ.

новая книга

Защита Бердникова

Сегодняшний день остро поставил перед обществом проблемы результативности научных исследований, этики ученого, нравственности в науке в целом. Чрезвычайно актуальным в этом плане представляется последний роман члена СП СССР, доцента кафедры инженерной геологии ОГУ Евгения Степановича Штенгелова «КРАСНАЯ ЛИНИЯ», только что вышедший в издательстве «Маяк».

Директор крупного НИИ, хладнокровный делец от науки Сергей Федорович Лучицкий по прозвищу Сейф кровно заинтересован в создании суатского водохранилища — прекрасного полигона для будущих экспериментов. Наличие подобного полигона откроет доступ к изысканиям по важнейшей научной тематике, т. е. позволит Лучицкому выйти на более высокий уровень в его «деловой игре». Но единственный участок, на котором можно разместить водохранилище, находится в зоне глубинного разлома: создание здесь водоема приведет к подтоплению и разрушению близлежащего города.

«Для таких, как Сейф, самоуважение и собственные интересы спаяны воедино. Он самоуверен, удовлетворяя только свои потребности. Публикуя статьи и монографии, расширяя свой институт и улучшая его показатели, коллекционируя звания, он думает только о себе. Это для него то же, что для других новая прическа или майка, магнитофон или машина. Все остальное, не касающееся его интересов, проходит мимо его сознания, не задевая его чувств, и он считает, что это нормально и что так у всех».

Молодой геолог Игорь Воронцов пытается воспрепятствовать Лучицкому в осуществлении его планов. В результате он оказывается «под копытами» всей королевской рати Лучицкого-Сейфа.

Таков вкратце сюжет романа. Но это только лицевая сторона, фасад, так сказать, декорации, на фоне которых разворачиваются глубинные авторские исследования, препарирование целого социального слоя — современных научных работников.

Фабрин, Шагалов, Доленко, «доцент Василий», Бутов, «Девичья-доцент» Велико... Ученые мужи и дамы, прорвавшиеся, прорвавшиеся, прорвавшиеся в науку отнюдь не в поисках истины. И до чего же трудно плавать в морях, где законы пиратские и порука круговая (нечто вроде «берегового братства»), честным людям вроде Воронцова или его друга Кости Тимченко. Кафедральные фракции, институтские вожди, бои местно-

го значения в ученом совете... Изумительные шаржи, истинный, а не каламбурный юмор, грустная ирония — весь арсенал умело используется писателем в стремлении окупить читателя в эту специфическую атмосферу «научного учреждения», где преспокойно уживаются «работники» трех категорий: «Первые ловят мух. Вторые делают из мух слонов. Третье режут слонов и извлекают из них слоновью кость».

Евгений Штенгелов прямо не ставит вопрос, почему же так бывает, почему процветают рвачи от науки, карьеристы, честолюбцы, конъюнктурщики. Но при внимательном прочтении романа невольно сам задаешься им и находишь нередко конкретные ответы.

«Бердников подумал о том, что изыскатели работают на средства заказчиков, таков порядок. Это создает в их взаимоотношениях двусмысленность, подсознательное стремление исполнителей потратить тому, кто платит. Отрицательное заключение выглядит как жульничество: деньги взяли, а обещанного товара не представили». Другими словами, кто платит, тот и музыку заказывает. Вот этот-то «великий принцип» готов восторжествовать и в истории с суатским водохранилищем. Заказчик хочет, чтобы оно было. Подрядчик способствует удовлетворению этого желания.

И этой «очевидной истини» не хочет признавать никакой-то там Воронцов. «Ату его!» Против кого пошел? Против мафиози Сейфа? А как же иначе его величать прикажете? Шюфер, телохранитель, жена-аристократка, высокие связи, одалиски, осведомители — полный набор «сицилианского спецалиста».

Позвольте, — возмутится читатель, — зачем же гущать краски, не в Палермо, слава богу, живем...

Да-да, конечно. Но чем, собственно, круговая порука, этокое «береговое братство» некоторых руководителей, подобных Лучицкому и Самсонову, отличается от мафии?

Да, они в буквальном смысле не грабят, не убивают и не насилюют. И, тем не менее, это грабители, убийцы и насильники. Они грабят нашу страну, добиваясь распространения своей власти и влияния, они убивают в человеке человека, унижая его и отнимая у него ве-

ру в торжество справедливости, они насилюют его, навязывая свою волю, задабривая подачками и посулами.

Эта сатирическая канва романа представляется очень ценной, очень важной именно сегодня, когда мы говорим о новом политическом и социальном мышлении, об обновлении всех сфер нашей жизни, о новом подходе в кадровой политике. Эффективность научных исследований во многом обуславливается личными сверхзадачами самих исследователей, их гуманизмом, нравственной чистотой. Слишком велика ныне ответственность ученых за судьбу страны, за судьбу всего человечества. Не может, не должно быть среди них случайных людей, так или иначе паразитирующих на науке, подрывающих ее престиж, низводящих на нет усилия многих и многих поколений тружеников, подвижников в стремлении послужить службой людям, воплотить в жизнь мечты о счастье и свободном мире.

Поблагодарим автора за хэппи-энд, за то, что не Игорь Воронцов, а оставшийся в тени почти до самого финала вроде бы второстепенный герой Петр Григорьевич Бердников, вдруг сделался главным, вышел на авансцену и разрешил все противоречия, наказав злодеев и возвеличив правдолюбцев.

Финал в стиле хорошего детектива несколько неожидан. Все казалось столь безысходным, что «добрый волшебник Бердников» показался каким-то нереальным, сказочным. Безысходность и пессимизм, которые я делил с героями «Красной линии» Воронцовым, его любимой девушкой Таней Архиповой, Тимченко, были так ощутимы, так реальны, что я не мог поверить в Бердникова-спасителя. Вспомнилась даже «Защита Лужина» В. Набокова: жизнь главного героя — подобие шахматной партии, разыгрываемой какими-то высшими силами, исхода нет. Только автор романа хочет верить, что это не так. Он и нас невольно заряжает этой верой, хотя — и автор не скрывает этого — сказочный финал слишком прозрачен, чтобы восприниматься всерьез.

Верой в справедливость, в торжество правды согревает нас фантазматика финала; верой в человека. И в этом правда книги и правда жизни, в этом защита и наша, и автора «Красной линии».

О. ГУБАРЬ.

Радянська асоціація політичних наук

В 1949 році при спеціалізованому закладі ООН — Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО) була створена Міжнародна асоціація політичних наук (МАПН). В 1955 році заснована Радянська асоціація політичних наук (РАПН) як колективний член МАПН. 30-річчя МАПН відзначено роботою XI Всесвітнього конгресу, який вперше проводився в соціалістичній країні, в м. Москві, і був самим представницьким у всій історії МАПН.

В сучасному світі політична наука — один з найважливіших теоретичних і науково-практичних інструментів наукового дослідження і управління суспільними процесами, чутливий індикатор як ідеологічної конфронтації, так і наукового співробітництва країн з різним суспільним ладом. Соціально-економічна криза, яка в різній мірі охопила мало не всі країни капіталістичного світу, змусила західних політологів звернутись, нарешті, до серйозних досліджень в галузі удосконалення державних інститутів і управління. Це тим більш важливо, що сьогодні від волі держав і урядів залежить вирішення глобальних проблем сучасності — війни і миру, припинення гонки озброєнь, боротьби за без'ядерний світ, подолання розриву між індустріально розвинутими країнами і країнами, що розвиваються, і т. д.

Стратегія прискорення соціально-економічного розвитку, перебудови всіх сфер державного і громадського життя радянського суспільства багато в чому визначається науково обгрунтованою теорією і практикою політики соціалізму, що розвивається. В цих умовах Радянська асоціація політичних наук спрямувала свою діяльність на активізацію дослідницької роботи, забезпечення впровадження результатів політологічних досліджень в практику комуністичного будівництва, використання наукового потенціалу регіональних організацій.

В червні 1985 року в Києві керівники 14 провідних наукових закладів і вузів УРСР в галузі суспільних наук одногласно прийняли рішення про створення Українського відділення РАПН. За дорученням цього відділення 4 листопада 1985 року були проведені збори первинної організації РАПН при ОДУ. 11 листопада 1985 року ректором ОДУ і 4 квітня 1986 року першим віцепрезидентом РАПН підписано договір про колективне членство ОДУ в РАПН і зареєстрована первинна група із 27 чоловік.

Первинна організація при ОДУ бере активну участь в роботі республіканського відділення РАПН. Незважаючи на те, що діяльність організації тільки розгортається, вже проведено двоє загальних зборів первинної групи, обрано бюро, запрошено, практично в повному складі на щорічні збори і конференцію РАПН в лютому ц. р. Увазі зборів було запропоновано доповіді про політичні стосунки, які складаються в галузі здійснення кадрової політики (М. П. Орзіх) і про міжнародну політику СРСР (С. І. Аппа-

тов). В роботі міжнародної конференції «Уроки Нюрнберга» (1986 р.) взяв участь голова бюро. Спільно з виконкомом Одеської обласної Ради народних депутатів і за участю вчених і спеціалістів із різних областей УРСР проведено науково-практичну конференцію «XXVII з'їзд КПРС про підвищення ролі місцевих Рад народних депутатів в державно-правовому, соціально-культурному і господарському будівництві», здійснюється підготовка до видання матеріалів конференції.

Визначаючи напрямки політологічних досліджень в університеті, бюро брало за основу реальний науковий потенціал колективу ОДУ. Це, перш за все, напрямки історико-партиїного, загальноісторичного і державнознавчого профілю. Але нам явно не вистачає філософської, політекономічної орієнтації в дослідницькій і науково-практичній роботі, ми чекаємо активної участі в роботі РАПН спеціалістів в галузі наукового комунізму, загальних і спеціальних суспільствознавчих наук, представників природничонаукових галузей.

В світлі постанови ЦК Компартії України (лютий 1987 р.) «Про хід перебудови в інститутах секції суспільних наук АН УРСР у відповідності до вимог XXVII з'їзду КПРС» актуалізується проблема міждисциплінарних досліджень політичних відносин і політичної діяльності, їх науково-практичної і прикладної спрямованості.

Як один з дійових засобів вирішення цього завдання намечається використати підготовку і проведення першої наукової конференції Українського відділення РАПН, яку заплановано провести на базі Одеського держуніверситету по темі: «Роль людського фактора в політичній системі соціалізму». Бюро розпочало організаційну підготовку конференції і чекає ініціативної участі в цій роботі професорсько-викладацького складу, наукових співробітників і аспірантів університету.

З організаційних та інших питань роботи первинної групи РАПН просимо звертатись до членів бюро: М. П. Орзіх (голова, тел. 63-32-59), М. Д. Орехов (заступник голови, відповідальний за оргроботу на кафедрі філософії природничих факультетів, кафедрах політекономії і наукового комунізму, природничонаукових факультетах; тел. 23-58-42), С. І. Аппатов (відповідальний за оргроботу на історичному факультеті і організацію роботи міжвузівського наукового семінару з теорії міжнародних відносин і зовнішньополітичної пропаганди; тел. 20-67-41), В. Г. Пищемуха (відповідальний за оргроботу на кафедрах історії КПРС і філософії гуманітарних факультетів, інших загальноуніверситетських кафедрах, на гуманітарних факультетах; тел. 22-42-25), Є. В. Гордєєва (секретар бюро, тел. 63-32-59).

М. ОРЗІХ,
професор, зав. кафедрою
державного і адміністративного права.

В очікуванні весни.

Фотоетюд К. АХНАЗАРЯНА.

театр

Наша молодь — наша надія

СПЕКТАКЛЬ ОДЕСЬКОГО УКРАЇНСЬКОГО ТЕАТРУ «ВСЯ НАДІЯ» ЗА ПОВІСТЮ М. РОЩИНА. РЕЖИСЕР-ПОСТАНОВНИК — ЗАСЛ. АРТИСТ РРФСР Б. ЗАЙДЕНБЕРГ. ХУДОЖНИК ПО КОСТЮМАХ — О. ПІНЧУК. КОМПОЗИТОР — Б. ЗІЛЬБЕРГЛЕЙТ. БАЛЕТМЕЙСТЕР — І. БОРОДІНА.

Повість М. Рощина для театру на сцені Одеського ордену «Знак Пошани» Жовтневої революції в цікавій інтерпретації заслуженого артиста РРФСР Б. Зайденберга — спектакль, який примушує замислитися над численними проблемами. Найголовніша серед них — про нашу молодь. Дарма, що таких дівчат, як «героїня» спектаклю Надька (артистка Л. Данильчук) та її подруги — Ленка (О. Бурда), Бухара (Т. Глущенко), Жирафа (Г. Кобзар-Слободюк), серед наших дівчат — мізерний відсоток. Хоч відсоток і незначний, але існує у нас, і бути його не повинно.

Починається спектакль відомим у режисерській практиці прийомом — виходом артистів із залу глядачів. Не будемо вдаватися до оцінки такого режисерського рішення — не це мета нашого роздуму. Та саме цей прийом, на нашу думку, спрямовує увагу глядачів на гострий і злободенний сюжет п'єси, дає глядачам можливість ніби безпосередньо зіткнутися з основними персонажами, побачити їх у збільшеному ракурсі, послити роздуми про молодь, про нове покоління з його далеко не завжди легкими шляхами

у «доросле» життя.

А тим часом зграйка дівчаток, зібравшись до купи з різних кінців залу, крокує на сцену у супроводі залихватських акордів гітари, виспівуючи: «Собака бывает кукачей только от жизни собачьей...» Враження — гнітюче. І одночасно — наче вихоплене з життя.

Звідки вони, ці жалюгідні дівчатка, які шукають на вулиці дешевих пригод, видурюють гроші, обдурюють, блазнюють? Виявляється, звичайні підлітки, «шістнадцятилітні», вчаться в ПТУ, будуть (якщо закінчать) кухарями чи кондитерами. Протягом спектаклю не раз ловиш себе на думці — десь бачив вже таких же апресивних і нікчемних дикунок, і акорди гітари здаються знайомими, і розгойдана хода, і нахальні інтонації, специфічний одяг, зачіски, задерликувата манера поводження, жаргонна жалюгідна мова.

Прем'єра — завжди подія і для театру, і для громадськості. Не будемо зупинятися на численних (на жаль!) недоліках, натякках, прорахунках, великих і малих. Подивимося в суть спектаклю, відчуємо його громадське звучання, його актуальність. Саме під таким кутом зору спектакль стає потрібною й важливою ланкою нашого суспільства. Пригадується відомий вислів Віктора Гюго про сльози в театрі — сльози, як ознака того, що в цей день людині особливо поталанило: вона плакала в театрі! На цьому спектаклі у деякого з літніх глядачів на верталься сльози. Значить, їм пощастило: спектакль збудив у їхніх душах спогади, асоціації, не лишив їх сторонніми й байдужими.

В спектаклі є хороші акторські роботи. Найбільше схвалення викликає центральна «героїня» Надька — Надія. Напружується асоціація: наша молодь — наша надія. Та чи стануть такі Надьки Надіями? Чи зможуть перебороти «хворобу зростання»?

Театр народжує новий спектакль у болісних пошуках злободенної теми, найбільш доцільної манери спілкування акторів з глядачем, форми втілення задуму, сценічної мови. Все має

значення: і режисерський задум, і акторський склад, і музичний супровід, декорації й реквізит, і величезна кількість начебто дрібниць. Та це лише на перший погляд. Дрібниць у театрі немає. Проблематику спектаклю доносять до глядачів не лише актори головних ролей. На це діє весь без виключення виконавський ансамбль, на це спрямовує музика, художне оформлення, танцювальні епізоди, промовисті символи — коліскова жінки з немовлям, аеробіка спортсменки. Можна сперечатися, що вдається більше, що менше, які ролі переконливіші. Але загальний задум спектаклю, безперечно, донесено до глядачів.

Драматург, а за ним постановник спектаклю й акторський ансамбль говорять з нами про нашу молодь, вдаються до своєрідного прийому сценічної умовності — доведення істини «від противного». Спектакль «Вся надія» — це втілення деяких незначних ознак (хоча й загрозливих), сконцентрованих у децю гротескні образи. Наша молодь не раз заявляла про себе героїчними справами в роки грізних випробувань, у роки мирного будівництва. З таких позицій спектакль розуміється як пересторога, як відкритий урок для різних верств нашого суспільства, для батьків і дітей. Адже проблема батьків і дітей триває й триватиме для кожного нового покоління. Спектакль — це роздуми про взаєморозуміння, про продовження справи батьків, про ті вищі й ширші обрії, яких сягатимуть наші підлітки в майбутньому. Спектакль такого плану особливо потрібний сьогодні. Він примушує думати й шукати вірних шляхів і дітям, і батькам, і педагогам, і всьому нашому суспільству, що стоїть на порозі величезних суспільних зрушень. У цих зрушеннях одне з почесних місць відведене нашому театрові. І думається, цим спектаклем — гостросюжетним, динамічним, конфліктним, талановито й сміливо створеним, колектив Одеського театру Жовтневої революції показав себе гідним свого почесного покликання.

О. НЕМИРОВСЬКА.

ПИШІТЬ НАМ:

270000, Одеса-Центр, вул. Петра Великого, 2, держуніверситет, редакція газети «За наукові кадри».

ЗАХОДЬТЕ:

Одеса, вул. Петра Великого, 2, 3-й поверх, кімната 86.

ДЗВОНІТЬ:

тел. 23-84-13.

Редактор М. ЩЕРБАНЬ.